

Orientacija proti jugu. Cerkev leži na bregu Savinje.

Literatura in viri: Ing. Orožen: Bistum und Diözese Lavant II. Dekanat Oberburg, Marburg 1877; Avg. Stegenšek: Dekanija Gornjegrajska, Maribor 1905; Slika v Gornjem gradu iz ca 1650;

Cerkev sestavljajo: dolga pravokotna ladja, enako visok toda nekoliko nižji pravokoten prezbitერიj, v katerem sta prizidana na vzhodu zvonik, na zahodu pa pritli na zakristija. Gradnja je kamenita, ometana; strehe sedlaste, opečne, zvonikova pločevinasta, piramidasta.

Zunanjščina: Je držana v neogotskem slogu, ki pa se meša s tradicionalnim baročnim občutjem. Vrata (glavna) in okna so ostroločna, stžnske vhode pa zaključujeta ravni prekladi. Fasado kasita kipa DM in Jožefa, pod oknom v sredini pa se nahaja kamenita plošča s kronogramom: HIC est Domus orationis ac porta Coeli (1858)

Notranjščina: Pevska empora je zidana in počiva na 2 kamenitih slopih in križnih obokih. Ladjino notranjščino členita 2 para in prezbitერიj 3 pari močnih slopov s podstavki in baročno profiliranimi zidci, ki nosijo ostroločno banjono vrezanim kapami tako, da izgleda kot bi jo sestavljali 3 križni svodi v ladji in 2 v prezbitერიju. Cerkev je dekorativno poslikana od G. Fantonija v l. 1899/90.

Oprava: Leta 1631 je imela cerkev 3 oltarje: sv. Ožbalta, sv. Miklavža in Ruperta ter sv. Ano. Četrtega pred velikimi vrati je dal vizitator podreti. Oltar sv. Ane je bil posvečen l. 1510. od ljubljanskega škofa Krištofa Rauberja. Oltarja sv. Ožbalta in Miklavža Ruperta sta dobila ca. 1670. kameniti menzi, oba stranska oltarja pa lesena nastavkal. 1691. Sedanji glavni oltar posvečen sv. Miklavžu, je lesen, neogotski, ter iz l. 1861. Njegovo arhitekturo je izdelal Andrej Cegar, stranska kipa Ivan Zajec v Ljubljani, glavni kip pa Ivan Gassner na Dunaju. Stranska oltarja, posvečena Ožbaltu in Ani, sta iz leta 1866. Glavna kipa sta delo Ane Gschiel v

Grazu, ostalo pa Andreja Čečarja iz Mozirja. Prižnica je delo Andreja Čečarja. Orglje so iz l. 1885, cerkvene klopi in zakristijska omara pa iz leta 1861. Križev pot je zelo kvalitetno delo, dobro ohranjeno, ki je bilo prej v farni cerkvi v Mozirju. Je delano o.pl. ter je iz 18.stol.

Oprema: Večna luč, kadilnica in čolniček za miro so rokokojski izdelki 2.pol. 18.stol.

V zvonici se nahaja baročen, leseni kip neznega svetnika, ki je zelo ruini ran ter je iz 18.stol.

Zvonik: Je spodaj kamenit, v zgornjih dveh nadstropjih pa opečne gradnje. V njem visita dva zvana: prvi je KID-ov iz leta 1924, drugi pa bronast in z napisoma: zgoraj Sancta Maria Mater Dei ora pro nobis anno 1721, spodaj pa Conradus Schneider Cilleae me fudit. Zvon krasi krasi reliefi predstavljajoči Deisis, Miklavža, Marijo z detetom in Florijana.

Podstrešje: Cerkveni oboki so opečni. Zvonik je na podstrešju ometan od vseh strani razen proti jugu, kar dokazuje, da je prejšnja cerkev ležala ob južni strani zvonika. Zvonik kaže na podstrešju na ogalih pilastre, noseče ogedje, zvonove line ter venčni zidec, ki se nad urniki kazališči polkrožno sloči.

Resume: Cerkev se prvič omenja l. 1241 kot kapela sv. Ruperta, leta 1582. se imenuje sv. Ruperta in Ožbalta, le a 1631. pa že samo Ožbalta. Po letu 1861. je bila cerkev posvečena sv. Miklavžu. Prvotna kapela je bila gotovo romanska ter je bila mogoče deloma ohranjena v prezbiterijugotske cerkve, saj se omenja da je bil vidan iz rezanega kamna. Gotska cerkev je bila pravilno orientirana ter nekoliko nižja od okoliškega terena. 5/8 zaključeni prezbiterij so osvetljevala 4 ozka zašiljena okna, ladjo pa par pravokotnih oken, ladja je imela raven lesen in poslikan strop, prezbiterij obok. Za zakristijo je služila zvonica stolpa na severni strani. V zvonik so vodile od zunaj stopnice do vrat, ki so bila ločevljevi nad tlemi. Po sliki iz ca. 1650. je imela cerkev tedaj leseni streši ni

stolpič, pokrit z zvonasto streho. Ker ~~sem~~ ta stolpič omenja še l. 1858., je morala cerkev dobiti sedanji zvonik po tem letu. Ko so to cerkev po letu 1858. podirali, so spoznali, da je bila zgrajena v treh stavbnih periodah. Najstarejši je bil prezbitერიj, grajen deloma iz balvanov, sledila je ladja do pevske empole in končno 5 čevljev dolgi zapadni prizidek z leseno empore. Ker je cerkev dobila leta 1749. novo opečno streho, je domnevati, da je tedaj nastal zapadni prizidek, ladja pa je bila starejša, najverjetneje poznogotska. L. 1852 je narastla Savinja spodjedla breg na katerem stoji cerkev, zato se morali začasno cerkev zapreti in breg eskarpirati. L. 1858. so stare cerkev podrli, razen zvonika, katerega so dvignili za dve nadstropji ter zgradili sedanjo stavbo, katera je bila leta 1861. posvečena. Pobudo za gradnjo je dal takratni mozirski župnik Ignacij Orožen. Načrte za stavbo je napravil mojster Boštjan Oiks iz Laškega, zgradil pa jo je domačin Lukež Mikek vulgo Čokan. Kot sem že omenil, so starin zvonik dvignili za dve nadstropji l. 1873.

Okolica: Mežnarija ob cesti poleg nekdanjega mlinarstva je nastala l. 1839.

Konservatorske opombe: Cerkev je v glavnem v redu vzdrževana.

Ostale: Vzhodno od Libije stoji ob cesti kužno znamenje imenovano Acmanov križ. Sestoji iz šeststranega stebra in potlačene kocke s 4 vdolbinami. V dveh od njih sta dve Križanji, v eni srce Jezusovo, zadnja pa je prazna. Vse brez vrednosti. Streha je štiristrana, piramidasta, iz desk ter ima na vrhu tk. sv. Benediktov križ. Znamenje je iz 17. stol.

Jože Turk: Zapiski 1958